உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 2.] || நள௵ ஆடி௴—1916௵ ஜூலை௴ || [இதழ் 7

அரியோடு நான்முகத்தோ னாதிசுரர்க் கெல்லாந்
தெரியாமை செந்தழலாய் நின்ற—வொருவன்சீர்
தன்றலையின் மேற்றரித்த சம்பந்தன் றாளிணைக
ளென்றலையின் மேலிருக்க வென்று.

சிவஞானபோதம்.

சிவஞானபோதம் என்பது பதி பசு பாசங்களின் இலக்கணங்களை யெல்லாம், பெரியமலையின் உருவத்தை ஒரு சிறிய கண்ணாடியானது தன்னுள் அடக்கிக்காட்டுவதுபோல், பன்னிரண்டு சூத்திர ரூபமாயிருக்கும் தன்னிடத்தில் அடக்கிக்கூறுவதும், சகலவேதாகமசாரமாயிருப்பதும். எல்லாஞான நூல்களுக்கும் தாய்நூலாயிருப்பதுமான ஒப்பற்ற ஞானசாஸ்திரமாம்.

வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யா கமநால்வ
ரோதுந் தமிழதனி னுள்ளுறுநெய்—போதமிகு
நெய்யி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்த தமிழ் நூலின் றிறம்.

இந்நூல் வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் உள்ளது. வடமொழிச் சிவஞானபோதம் சிவபெருமானால் ஆகமத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டது. தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் உலகமுய்ய பூர்வஞானத்தோடே திருவெண்ணெய் நல்லூரில் திருவவதாரஞ்செய்து, குழந்தைப்பருவத்திலேயே கைலாசவாசியாகிய பரஞ்சோதிமாமுனிவரால் ஞானோபதேசஞ்செய்யப்பெற்று, அத்தலத்தில் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் சுயம்பு மூர்த்தியாகிய பொல்லாப்பிள்ளையா

ரென்னும் விநாயகக்கடவுளிடம் சகலவேதாகமங்களையுங்கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடியிருந்த மெய்கண்டதேவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

அளவிடற்கரிய வேதாகம உண்மைகளை இந்நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களில் அடக்கிக்கூறுமாயின் இதின்பெருமையையும், வடமொழி தென்மொழிகளின் பெருமையையும், இதைச்செய்தவர் பெருமையையும் அளவுபடுத்திக்கூற யாவராலாகும்!. சகலவேதாகம உண்மைகளையும், வடமொழியில் எல்லாம்வல்ல இறைவனார் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களில் அடக்கியருளியதுபோலவே, தமிழ்மொழியில் நமது மெய்கண்டதேவரும் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களில் அடக்கிக் கூறியருளினர் எனில், மெய்கண்டதேவரை அவ்விறைவரேயென்று கூறுவதன்றி வேறு யாரென்று கூறுவது?.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான்—றுரியத்தைச்
சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யுந் தன்மைகளு
மாக்கியிடு மன்பர்க் கவன்.

இந்நூலுக்குப் பெரியோர்கள் பலர் உரைசெய்தார்கள். மெய்கண்டதேவரே தமக்குப் பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளிச்செய்த சூர்ணிகைக்கிணங்க வார்த்திகம் என்னும் பொழிப்புரை யருளிச்செய்தனர். (சூர்ணிகை என்பது சூத்திரமுதலியவற்றின் பொருளை இலேசாக சுருங்கிய வசனரூபமாயுரைப்பது.) சிவஞானமுனிவர் சூத்திரவார்த்திகங்கட்கும் உதாரணச்செய்யுட்களுக்கும் சிற்றுரையும், மாபாடியம் என்னும் பேருரையுஞ் செய்தருளினர். பாண்டிப்பெருமாள் என்பவர் பதவுரையும் விருத்தியுரையும் செய்துபகரித்தனர். நவீனமாக சாம்பவ ஸ்ரீ காசிவாசி செந்திநாதையரவர்கள் சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபம் என்னும் நூல்செய்தனர். இவையாவும் சிவஞானபோதத்திலுள்ள சித்தாந்த உண்மைகளைப் பலரும் எளிதில் உணரவேண்டி இயற்றப்பட்டனவெனினும், தமிழ்ப்பாஷையில் என்னினுங்குறைந்த ஆசாய்ச்சியுடையார் இலேசாக அறிந்துகொள்ளக்கூடியனவாயில்லை. ஆதலால், சைவசமயத்திற் பிறந்தும் பலர், நெல்லைக்குற்றி யுண்ணாது உமியைக்குற்றிக் கைவருந்துவார்போல், தங்களுக்குப் பிதுரார்ஜிதமாகவுள்ள பரமஞான பொக்கிஷமாகிய இந்நூலைக் கற்காது, கற்பதற்கும் குதர்க்கஞ்செய்வதற்கும் எளியனவாகிய புறச்சமயநூல்களை ஞானநூல்

களென்று மயங்கிப் படித்து, தங்களை ஞானிகளென்றும் வேதாந்திகளென்றும் சொல்லிக்கொண்டு, உயிர்க்குறுதிபயக்கும் சிவபூசை, சிவனடியார்பூசை, பஸ்மருத்திராக்கதாரணம் முதலிய சைவதவ வொழுக்கங்களைக் கைவிட்டு அவமே காலங்கழிக்கின்றார்கள். ஆதலால் சிவஞானபோதத்தைக் கையினாற்பரிசித்தற்கும் அருகனல்லாத யானும், உண்மைச்சிவனடியார்களின் திருவடிகளைத் தியானித்து, சாட்டையிற் பம்பரசாலம்போல் எல்லாவற்றையும் ஆட்டும் இறைவனது திருவருளைச் சிந்தித்து, இதுவரையில் வெளிவந்துள்ள உரைகளை ஆதாரவாக்கொண்டு, சிவஞானபோதம் என்னும் மகுடத்தின் கீழ் இந்நூலிற் பொதிந்துள்ள சித்தாந்த உண்மைகளை என்னாலியன்றவரையில் யாவரும் எளிதில் உணருமாறு விளக்குவான் தொடங்கலுற்றேன்.

சிவஞானபோதம்

முதற்சூத்திரம்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

(இ-ள்.) அவன் அவள் அது எனும் அவை=அவன் என்றும் அவள் என்றும் அது என்றும் சுட்டியுணரப்படும் பிரபஞ்சத்தொகுதி—மூவினைமையின்=(தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும்) முத்தொழிலையுடைமையால்—தோற்றிய திதியே=ஒருவனால் தோற்றப்பட்ட உள்பொருளேயாம்—ஒடுங்கி மலத்து உளதாம்=அது தோன்றுங்கால் தான் ஒடுங்குதற்கு ஏதுவாய்நின்ற கடவுளினின்றும், சகசமலம் நீங்காமையால், அது நீங்கும்பொருட்டு மீளத்தோன்றுவதாம்—அந்தம் ஆதி=ஆதலால் சங்காரத்தொழில் செய்யுங்கடவுளே உலகத்திற்கு முதற்கடவுள்—என்மனார் புலவர்=என்று அளவை நூலுணர்ந்தோர் கூறுவர்.

பிரபஞ்சம் பலவகையாய்ச் சுட்டியுணரப்படுதலால் அதைப்படைத்துக்காத்தழித்தற்குச் சுட்டுணர்விறந்த கடவுள் ஒருவர் வேண்டும் என்பார் பிரபஞ்சத்தை "அவனவ ளதுவெனு மவை" என்றனர். பிரபஞ்சம் தோன்றி நின்று அழியுந்தன்மையுடையதாதலினால் அதைத்தோற்றி, நிறுத்தி, அழித்தற்கு, தோற்றமு மீறுமில்லாத கடவுள் ஒருவர் வேண்டும் என்பார் "மூவினைமையின்" என்றனர். உலகம் தானே தோன்றாமல் கடவுளால் தோற்றுவிக்கப்பட்டமையால் தோன்றிய என்னாது "தோற்றிய" என்றனர். பிரபஞ்சமானது சிலமதவாதிகள் கூறுவதுபோல், முயற்கொம்புபோன்ற இல்பொருளன்று, உள்பொருளே என்

பார் "திதியே" என்றனர். (திதிப்படும் உலகத்தை "திதி" என்றது உபசாரம்.) பிரபஞ்சம் மலபரிபாகம் உண்டாதற்பொருட்டுக் கடவுளிடம் ஒடுங்கி மீளவும் தோன்றுவதனால் "ஒடுங்கி மலத்துளதாம்" என்றனர். (ஒடுங்கிமலத்துளதாம்=ஒடுங்கின மலத்தான் உளதாம்.) சங்காரகாரணனாகிய சிவபெருமானையே இவ்வுலகம் முதலாக உடையது என்பார் "அந்தமாதி" என்றனர். (அந்தம்=அந்தத்தைச் செய்யுங்கடவுள்=சங்காரகர்த்தா.)

இச்சூத்திரம் அநுமானப்பிரமாணமாகிய அளவையால் இவ்வுலகம் கடவுளை முதலாக உடையது என்பதை விளக்கவந்தமையால், "என்மனார் புலவர்" என்பதற்கு அளவை நூலுணர்ந்தோர் கூறுவர் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

பிரமாணம்.

பிரமாணம், காண்டல் கருதல் உரை என, மூன்று வகைப்படும். இவற்றுள், காண்டல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமும், கருதல் அநுமானப் பிரமாணமும், உரை ஆகமப்பிரமாணமுமாம். மற்றெல்லாப்பிரமாணங்களும் இம் மூன்றினுள் அடங்கும்.

பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணமாவது, கண், செவி, வாய், மூக்கு, மெய் இவ்வைந்திந்திரியங்களாலும் முறையே உருவம், சத்தம், இரதம், கந்தம், பரிசம், என்பவைகளை யறிதலாம். (பிரத்தியக்ஷப்=இந்திரிய விஷயம். அக்ஷப்=இந்திரியம். பிரதி=விஷயம். அக்ஷம் என்பது கண் எனவும், பிரதி என்பது அது காண்கிற ஒளி எனவும் பொருள்படும்.

அநுமானப்பிரமாணமாவது அநுமானத்தாலே தோன்றும் அநுமேயத்தையறிதல். உதாரணம்—காணப்பட்ட புகையைக்கொண்டு காணப்படாத (மறைந்துள்ள) நெருப்பையறிதல்.

ஆகமப்பிரமாணமாவது நூல்களைக்கொண்டறிதல்.

சித்துப்பொருளாகிய கடவுளை சடப்பொருள்களாகிய இந்திரியங்களால் அறிதல்கூடாது. அசித்துப்பொருள்களாகிய இந்திரியங்களால் அறியப்படுவனவெல்லாம் அசித்துப்பொருள்களாகவேயிருக்கும். ஆதலால் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தால் சச்சிதானந்தப்பொருளாகிய கடவுளை அறியலாகாது. அவரை ஆகமப்பிரமாணத்தையும் அநுமானப்

பிரமாணத்தையுமேகொண்டு அறிதல்வேண்டும். ஆனால், நூல்கள் கடவுள் மனம் வாக்குக்காயங்களால் அறியப்படாதவர் என்கின்றனவே, இதன் கருத்தியாது எனில், கூறுவாம். கடவுள் மனம்வாக்குக்காயங்களால் எட்டப்படாதவர் என்பது உண்மையே. சிவஞானசித்தியாரிலும்,

மறையினு லயனுன்மாலான் மனத்தினுன் வாக்கான்மற்றுங்
குறைவிலா வளவினாலுங் கூறொணா தாகிநின்ற
விறைவனார் கமலபாத மின்றியா னியம்புமாசை
நிறையினூர் குணத்தோர்க்கெல்லா நகையினை நிறுத்துமன்றே.

என்னுஞ் செய்யுளில், கடவுள் மனம்வாக்குக்காயங்களால் மாத்திரமன்றி, வேதங்களாலும் பிரம விஷ்ணுக்களாலும் அளவைகளாலும் ஓதுதற்கரியவர் என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆனால், அவர் எவராலும் எதனாலும் அறியப்படாதவராயிருந்தால், அவர் இல்பொருளாயிருக்கவேண்டும். அவரால் யாதொரு பிரயோசனமுமின்றாய் விடும். ஆதலால், கடவுள் எதனாலும் எவராலும் அறியப்படாதவர் என்றது, அவரருளைக்கொண்டன்றி ஆன்ம வறிவினால் சுட்டியறியப்படாதவர் என்று நூல்கள் கூறியவாறாம். இதுபற்றியே, அச்சித்தியாரிலேயே,

அருளினா லாகமத்தே யறியலா மளவினாலுந்
தெருளலாஞ் சிவனைஞானச் செய்தியாற் சிந்தையுள்ளே
மருளெலா நீங்கக்கண்டு வாழலாம் பிறவிமாயா
விருளெலா மிரிக்கலாகு மடியரோ டிருக்கலாமே.

என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவற்றால் அருளில்லாதவர்களுக்கு ஆகமப்பிரமாணங்களும் அநுமானப்பிரமாணங்களும் எவ்வளவுதான் எடுத்துக்காட்டினாலும் பயன்படா வென்பதும், அருளுடையார்க்கே அவைபயன்படும் என்பதும் விளக்கியவாறாம்.

திருக்குறுந்தொகை.

குறிகளு மடையாளமுங் கோயிலும்
நெறிகளு மவர்நின்றதோர் நேர்மையும்
அறியவாயிர மாரண மோதினும்
பொறியிலீர் மனமென்கொல் புகாததே.

திருத்தாண்டகம்.

மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சிமயானத்தான்
வார்சடையா னென்னினல்லான்
ஒப்புடைய னல்ல னொருவ னல்ல
னோரூரனல்ல னோருவமனில்லி
அப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே
கண்ணாகக் காணினல்லால்
இப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ
னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே.

கந்தரநுபூதி.

முருகன் றனிவேன் முனிநங் குருவென்
றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்
றிருளன் றொளியன் றெனநின் றதுவே.

கடவுளின் அருளிருந்தால் சகல ஞானங்களும் தாமே உண்டாகும். ஆதலால், அவரருளுடையோர்க்கு ஆகமப்பிரமாணங்களும் அளவைப்பிரமாணங்களும் எற்றுக்கு எனின், கூறுவாம். அவரருளைப்பெற்றால் சகல ஞானங்களும் தாமே உண்டாம் என்பதும் உண்மையே. இதனை,

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

என்னும் திருவருட்பயனாலும், அருட்சத்தியாகிய உமாதேவியாருடைய திருமுலைப்பாலை உண்டமாத்திரத்திலேயே ஆளுடையபிள்ளையார் ஞானசம்பந்தராய் விளங்கின சரிதத்தாலும் உணரலாகும். ஆனால், ஆன்மாக்கள் பலவகைப்பட்ட பக்குவமுடையவர்களாயிருத்தலினால், அவரருளும் அவ்வவர்பக்குவத்திற்கேற்பப் பலபடியாக உபகரிக்குமேயன்றி எல்லாருக்கும் ஒரே அளவாகவும் ஒரே தன்மையாகவும் உபகரிக்காது. மனிதர்கள் சாமுசித்தர், வைநயிகர், ப்ராகிருதர் என முத்திறப்படுவர். இவர்களுள், சாமுசித்தராவார் முற்பிறவிகளில் சரியை கிரியை யோகங்களைச்செலுத்தி, அத் தவவிசேடத்தால் பூர்வஞானத்தோடே பிறந்து, மோட்சம் ஒன்றையே அபேட்சித்திருப்பவர்கள். இவர்களுக்குச் சிவபெருமான் தாமே நேரில் அநுக்கிரகஞ்செய்வர். ஆதலால் இவர்களுக்கு ஞானநூல்கள் வேண்டுவதின்றாம். வைநயிகர் எனப்படுவார் முற்போந்த சனனங்களில் புறச்சமயங்களை யநுட்டித்

துப்பெற்ற புண்ணியபரிபாக விசேடத்தால் சைவசமயத்திற் பிறந்து வேதசிவாகமங்களாகிய முதனூல்களையும் அவற்றின் புடைநூல் சார்பு நூல்களையும் ஓதி, அவற்றில் விதித்தவாறொழுகி முத்திபெற முயலுவோர். ப்ராகிருதர் எனப்படுவோர் உலகவாழ்க்கையையே சாஸ்வதம் என்று மதித்து, மோட்சாபேட்சையின்றி, கடவுள் வழிபாட்டைக் கைவிட்டு, மிருகங்களைப்போல் உண்டு உறங்கிச் சுகித்திருப்பவர்கள். இம்மூவருள் உத்தமராகிய சாமுசித்தருக்கும் அதமராகிய பிராகிருதருக்கும் ஞானநூல்கள் வேண்டுவதில்லை. மத்திமராகிய வைநயிகருக்கே அவைவேண்டும்.

சிவஞானசித்தியார்.

பண்டைநற் றவத்தாற் றோன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணும்
தொண்டரைத் தானேதூய கதியினிற் றொகுப்பன் மார்க்கர்
கண்டநூ லோதிவீடு காதலிப் பவர்கட் கீசன்
புண்டரி கத்தாள்சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்றாம்.

(இ—ள்.) பண்டை நல் தவத்தால்—முன்செய்த நல்ல சைவதவ விசேடத்தால்—தோன்றி—(சாம்சித்தராய்) பிறந்து—பரமனை—முதல்வனிடத்தில்—பத்திபண்ணும்—(முத்திவிரும்பி) பத்திசெய்கின்ற—தொண்டரை—சிவபத்தரை—தானே—(நூல்வழியாலன்றி அம்முதல்வன்) தானே—தூயகதியினில் தொகுப்பன்—பரிசுத்தமாகிய சிவகதியில் சேர்ப்பன். (ஆதலால் அவர்களுக்கு நூல்வேண்டுவதில்லை) மார்க்கர் கண்டநூல் ஓதி வீடு காதலிப்பவர்கட்கு—சிவஞானிகள் பிரமாணமென்றறிந்து கைக்கொண்ட நூல் ஓதி அதன்வழியாய் முத்திபெற விரும்பும் வைநயிகராயினோர்க்கு—ஈசன் புண்டரிகத் தாள்சேரும் பரிசினை புகலலுற்றாம்—சிவனுடைய தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளைக் கூடும் முறைமையினை வகுத்துக்கூறுகின்றோம். (எ—று.)

காணப்பட்ட பிரபஞ்சத்தைக்கொண்டு காணப்படாதகடவுள் ஒருவர் உண்டென்று அநுமானப்பிரமாணத்தாலும் ஆகமப்பிரமாணத்தாலும் நம்பி, அவரை மெய்யன்போடு வழிபடுவார்க்கே அவரருளுண்டாகும். அவ்வாறு வழிபடாதவர்க்கு அது உண்டாகாது. இதனை "ஞாலமே கரியாக நானுனை நச்சி நச்சிட வந்திடுங் காலமே" என்னுந் திருவாசகத்தாலும் உணரலாம். ஆதலால் சிவஞானபோதத்தின் இம்முதற்சூத்திரமானது உலகிற்கு முதற்கடவுள் சிறப்புவகையால் உண்டென்னும் ஆகமப்பிரமாணத்தை அநுமானப்பிரமாணத்தால் வலியுறுத்துகின்றது.

(தொடரும்.)

வரகுணதேவர்சரித்திரம்.

பாண்டிமாநாட்டிலே மதுரைமாநகரத்திலே, வரகுணதேவர் என்னும் அரசர் ஒருவர் இருந்தனர். அவர் சிவபத்தி சிவனடியார் பத்திகளிற் சிறந்து, மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போற் பாதுகாத்து மநுநீதி வழாமல் செங்கோல்செலுத்திவருநாளில், ஒருநாள், துட்டமிருகங்களால் தன்குடிகளுக்குத் துன்பம் நேரிடாமலிருக்கவேண்டி, காட்டிற் சென்று வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில், தற்செயலாய், அவர் ஏறிச்செலுத்திய குதிரை ஓர் ஆலமரநீழலில் அயர்ந்து நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த அந்தணன் ஒருவனை மிதித்தலும், அவன் உடனே உயிர் நீங்கினன். வரகுணதேவர் அதையறியாமலே தாமேறிய குதிரையோடு அக்கானகத்தைவிட்டு நீங்கித் தமது கடிமனைபுகுந்திருந்தனர். அம்மறையவனுறவினர் அதையறிந்து அக்கோமானிடம் சென்று முறையிடுதலும், அவர் மிகவும் மனம்வருந்தி, அவர்களுக்கு வேண்டும்பொருள் கொடுத்தனுப்பினர். பிராமணன் தன்னால் இறந்தமைக்கு மிகவும் துயர்கூர்ந்திருந்த அவ்வரசர் பெருமானைப் பிரமகத்திப்பற்றி வருத்தத்தொடங்கியது. அதனால் அவர் நாளுக்குநாள் பொலிவிழந்து, துன்பக்கடலில்மூழ்கி, அது தீர்தற்பொருட்டு எண்ணிறந்த பிராயச்சித்தங்களைச் செய்தனர். செய்தும், அது தீராமையால், கடைசியாக, சர்வபாவங்களையும் சாம்பராக்கவல்லது சிவவழிபாடே என்றுணர்ந்து, திருவாலவாயிலுள்ள பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து சோமசுந்தரக்கடவுளையும் அங்கயற்கணம்மையாரையும் ஆயிரத்தெட்டுமுறை வலம்வந்து, வாயாரப்பாடி வணங்கி, "எம்பெருமானே, இந்திரன் விருத்திராசுரனைக்கொன்றதனாலடைந்த பிரமகத்தியையும், தாயைக்கூடித் தந்தையைக்கொன்ற மாபாவியின் பாதகத்தையும், அவர்களறிந்து செய்தும், போக்கியருளினீர். அடியேன் அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த இந்த அத்தியையும் போக்கியருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். அப்போது சோமசுந்தரக்கடவுளின் அருளால், "அரசனே, பொன்னிநாட்டரசனாகிய விக்கிரமச்சோழன் உன்னோடு போர்செய்யவருவான். அப்போது, நீ நமதருளால் அவனை வென்று துரத்திக்கொண்டு செல்லுகையில், நம்மை நரமே அருச்சித்து வழிபட்டுக்காட்டிய திருவிடைமருதூர் என்னுந் திருப்பதியையடைவாய். அவ்விடத்தில் உன்னைப் பிடித்திருக்கும் பிரமகத்தி நீங்கிவிடும்" என்னும் அசரீரிவாக்கு உண்டாயிற்று. அதைக்கேட்டு, வரகுணதேவர் அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பலமுறை வீழ்ந்து வணங்கி மீண்டு தமதரண்மனையடைந்தனர். சிலநாளானபின், விக்

கிரமச்சோழன் தம்மிடம் வந்து போர்செய்ய, வரகுணதேவர் அவனை வென்று துரத்திச்செல்லுகையில், திருவிடைமருதூரையடைதலும், இறைவர் திருவருளால், மருதவாணரை வணங்கும் விருப்பம்மேலிட, அவர் பகைவனைத் துரத்திச்செல்வதைமறந்து, காவிரிநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து, மருதவிருக்ஷ நீழலில் வீற்றிருக்கும் இறைவனைத் தொழ வேண்டி, கீழைக்கோபுரவாயிலைக்கடந்து, திருக்கோயிலுட்புகுந்தமாத்திரத்தில், பிரமச்சாயை அவரோடு செல்லமாட்டாமல் புறத்தே நின்றது. அதையுணர்ந்து வரகுணதேவர் இன்பவாரிதியில் மூழ்கினவராய், என்பு நெக்குருகவும், கண்கள் ஆனந்தவருவிசொரியவும், மருதப்பிரானை வலம்வந்து, தோத்திரம்செய்து பணிந்து, தம்மையிடர்தீர்த்தாட்கொண்டருளிய மருதிடங்கொண்ட மாணிக்கத்தை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவராய், திருவிடைமருதூரிலேயே வசித்துக்கொண்டு, அப்பெருருமானை இடையறாத உழுவலன்போடு தினந்தோறும் வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

அவ்வழிபாட்டின் சிறப்பால் நாளுக்குநாள் அவருடைய கரணங்களெல்லாம் சிவகரணங்களாய் மாறுவனவாயின. காமுகனுக்கு அவனால் விரும்பப்பட்ட காமக்கிழத்தியின் ஆடையாபரணங்களும் அக்காமக்கிழத்தியின் வடிவமாகத் தோன்றுவதுபோல், வரகுணதேவருக்குச் சிவசம்பந்தமுடைய பொருள்களெல்லாம் சிவபெருமானுடைய அருட்டிருமேனியாகத்தோன்றின. ஆதலால், அவர் சிவவேடந்தரித்தவர் யாவராயிருப்பினும், அவர்களைச் சிவபெருமானாகவே மதித்தொழுகும் ஒழுக்கத்திற்சிறந்து விளங்குவாராயினர். அவர் அவ்வாறு அளவுகடந்த சிவபத்திசெய்து வரும்நாளில், ஒருநாள், ஒரு கள்வன் அவருடைய அரண்மனையிற்புகுந்து களவாடி வெளியேவருங்கால், காவலாளர்கள் அவனைப்பிடித்துக்கட்டி இழுத்துக்கொண்டுபோய் அவர்முன்விட்டார்கள். அவர் அக்கள்வன் சரீரத்தில் விபூதியிருக்கக்கண்டு, அவன் கள்வன் என்பதை முற்றிலும்மறந்து, "இச்சிவனடியார் சிவபுண்ணியஞ் செய்தற்பொருட்டுப் பொருள்வேண்டி இவ்விடம்வந்து களவாடியிருத்தல்வேண்டும்" என்றுசொல்லி உடனே அவன் கட்டவிழ்ப்பித்து, அவனுக்கு இன்னும் அதிகபொருளைக்கொடுத்து உபசரித்தனுப்பினர்.

ஒருமழைக்காலத்தில் காட்டில் நரிகள் ஊளையிடுவது அவர்செவிக்கு அவைகள் "சம்போ, சம்போ" என்பதுபோலிருந்தது. அதனால் அவர், "இவைகள் எம்பெருமானைச் சம்போ சம்போ வென்று துதிப்பதனால் இவைகளுக்குச் சம்புவென்னும் பெயர் உண்டாயிற்று போலும். உயிர்களுக்குத் துக்கநிவர்த்திசெய்து சுகத்தைக்கொடுப்பவன் என்னும்

பொருளைத்தரும் சம்பு என்னும் திருநாமத்தால் இவைகள் எம்பெருமானை யழைப்பதைநோக்கின், இவைகள் குளிரினல் தங்கட்குண்டாகிய துன்பத்தைப்போக்கவேண்டி அவரை அத்திருநாமத்தால் தோத்திரஞ்செய்கின்றனபோலும்" என்றுசொல்லி அவைகள் குளிரினல் வருத்தமுருவண்ணம் அவை வசிக்கும் கானகமெங்கும் கூடாரங்களடித்து வைத்தனர்.

மற்றொருதினம் தவளைகள் கத்திய சத்தமானது, அவர் செவிக்கு அர அர என்பதுபோலிருந்தது. அதனல், அவர் "இவை பசியால் வருந்தி உயிர்களின் துக்கத்தை அரித்தலால் அரன் என்னும் திருநாமத்தையுடைய நம்பெருமானை அர அர வென்று துதிக்கின்றனபோலும்" என்றுசொல்லி அவை வசிக்கும் நீர் நிலைகளையடைந்து அவற்றில் பொன் மணலையும், இரத்தினங்களையும் அரிசி முதலியவற்ருேடு கலந்து சொரிந்தனர்.

மற்ருெரு வைகல், சிவநேயரொருவர் மருதவாணருக்குத் திருமஞ்சனத்தின்பொருட்டு எண்ணெயாட்டவேண்டி, எள்ளை வெயிலிற் காய வைத்திருந்தனர். அவ்வழியே சென்றவனெருவன் அவ்வெள்ளில் ஒருபிடி எடுத்துத் தன் வாயிலிட்டு உண்ணத்தொடங்கினன். அச்சிவனடியார் அதைக்கண்டு, அவனைப்பிடித்துக்கொண்டுபோய் வரகுணதேவர் முன்விட்டுப் பிரியாது செய்தனர். வரகுணதேவர் பிரதிவாதியைப்பார்த்து "நீ ஏன் எள்ளைத்தின்ருய்?" என்றனர். அவன் "மகாராசாவே, இச் சிவனடியார் சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்தின்பொருட்டு எள்ளைக்கொடுத்து அவருக் காட்படுகின்ருர். அவரைப்போல் நானும் ஆட்படுவதற்கு இந்தச் சனனத்தில் எனக்குப் புண்ணியமில்லாமையால், இவ்வெள்ளைத் திருடித்தின்ருல் மறுபிறப்பில் மாடாகப்பிறந்து இறைவருக்கு எண்ணெயாட்டும் செக்கையிழுத்து ஆட்படும் புண்ணியம் உண்டாகும் என்று நினைத்துத்தின்றேன்" என்ருன். அதைக்கேட்ட அரசர் பெருமான் திடீரென்று சிங்காதனத்தினின்றும் கீழே இறங்கி, அவனை வணங்கி, சுவாமி, அச்செக்கையிழுப்பதற்கு ஒருமாடுபோதாது. இரண்டுமாடுகள்வேண்டும். தாங்கள் ஒருமாடானல் நான்மற்ருெரு மாடாகும்வண்ணம் எனக்கும் அவ்வெள்ளில் ஒருசிறிது தாரும்" என்று சொல்லி அவன் எச்சிலோடுகூடிய எள்ளைவாங்கிப் புசித்தனர்.

மற்ருெருநாள், வரகுணதேவர் மருதப்பருடைய சந்நிதியின் வெளிமாடவீதியில் பிரதக்ஷிணம் வருகையில், இறந்தமனிதனுடைய மாமிசமில்லாத தலையொன்றிருக்கக்கண்டு, அதைக்கையிலேந்தி, "சுவாமி, தேவரீர் எம்பெருமானுடைய திருக்கோயிலை வலம்வந்து வந்து, உடல்

முழுமையும் தேய்ந்தும், இன்னமும் உம்முடைய தலையானது எம்பெருமான் திருமாடவீதியிலிருக்கும் புண்ணியத்தைப்பெற்றீர். அடியேனுடைய தலையும் இவ்வாறே கிடக்க அடியேனை யாசீர்வதித்தருளும்" என்று கூறி அத்தலையைப் பலமுறைவணங்கிப் பிரார்த்தித்தனர்.

அவர் மற்றொருநாள் மருதப்பர் திருக்கோயிலை வலம்வரத்தொடங்கியபோது, கோயில்முற்றத்தில் நாய்மலம் இருக்கக்கண்டு மனம்வருந்தி, "நான் முதற்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவருவதற்குள் இம்மலத்தை யெடுப்பவர்க்கு என் நாட்டில் காற்கூறு தருவேன்" என்று சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு முதல்வலம் வந்தனர். அதை ஒருவரும் எடுக்காமையால் "நான் இரண்டாவது பிரதக்ஷிணம் வருவதற்குள் இதையெடுப்பவர்க்கு என் தேசத்தில் அரைக்கூறு அளிப்பேன்" என்று சங்கற்பித்துக்கொண்டு இரண்டாவது பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். அப்போதும் அது எடாமலிருக்கக்கண்டு, "நான் மூன்றுவது பிரதக்ஷிணம் வருமுன் இதை எடுப்பவர்க்குஎன் இராச்சியத்தில் முக்காற்கூறு தருவேன்" என்று சங்கற்பித்து மூன்றுவது பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். அப்போதும் அம்மலத்தையாரும் எடுக்காமையால், "என்தேயத்தை நானேயுடையேன், இத்தொண்டு நானே செய்யப்பெற்றேன்" என்றுசொல்லி அதைத்தாமே தமது கையாலெடுத்து அகற்றினர்.

மற்றொருநாள் அவர் ஆலயத்திற்குச் செல்லும்வழியில் விழுந்துகிடந்த வேப்பங்கனியைக் கண்டபோது, அது அவருக்குச் சிவலிங்கத்தின் திருவுருவமாகத் தோன்றுதலும், அதை இருகாங்களாலும் எடுத்துக்கண்களிலும் மார்பிலும் சிரசிலும்வைத்து ஆனந்தக்கூத்தாடி திருவிடைமருதூரிலுள்ள வேப்பமரங்கள் வெயிலினால் வருந்தாதவண்ணம் பந்தரிடுவித்தனர்.

வரகுணதேவருக்குத் தோற்றோடிப்போன விக்கிரமச் சோழன், அவருடைய குணாதிசயங்களைக்கேட்டு, மிகவும் ஆச்சரியமும் பயமுமடைந்து, தேவமாதரும் மையல் கொள்ளும் பேரழகுவாய்ந்த தனது குமாரத்தியை அவருக்குத் திருமணஞ்செய்வித்தனன். வரகுணதேவர் விவாகமான அன்றிரவில் பள்ளியறையிற்சென்று சிவசிந்தனையோடு சயனித்திருந்தனர். மணமகளை தோழியர் வெண்மையான உயர்ந்த பட்டாடைகளாலும், நவரத்தினாபரணங்களாலும் அலங்கரித்து, களபக்ஸ்தூரி முதலிய வாசங்களைப்பூசி, பள்ளியறையுட் கொண்டுபோய் விடுத்தனர். வரகுணதேவர் அவருடைய சௌந்தரியத்தைக்கண்டு அதிசயங்கொண்டு, "இவள் எம்பெருமானுக்கே உரியவள்" என்று சிந்தித்து, வணங்கி, அவள் கரத்தைப்பற்றிக் காவலரறியாவண்ணம் வெளியிற்போய், மருத

ப்பர் சந்நிதியையடைந்து, திருக்கதவைத்தொட்டு, "மருதநாயக" என்றழைத்தனர். மருதவாணரும் "வரகுணா வருதி" என்றழைத்துக் கதவைத்திறந்தனர். வரகுணதேவர் மருதப்பர் திருமுன்னர் நின்று, "எம்பெருமானே, இவள் தேவரீருக்கே உரியவள். ஆகையால், இவளைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து அவளைச் சந்நிதியில் விட்டு, வெளியேவந்துவிட்டனர். உடனே திருக்கதவு முன்போலவே திருக்காப்புக்கொண்டது. இது யாருக்குந்தெரியாதபடி வரகுணதேவர் தமது அரண்மனையை யடைந்து பள்ளிகொண்டனர். சூரியோதயமாதலும், கோயில் அர்ச்சகர் திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்காக உட்சென்றபோது, சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு ஓர் புறத்தினின்றும் ஒரு பெண்ணின் கை தொங்கக்கண்டு, பயந்து, வரகுணதேவருக்குத் தெரிவித்தனர். வரகுணதேவர் அதைக்கேட்டு, ஆலயத்திற்கோடி, இலிங்கத்தினின்றும் தொங்குகின்ற கரத்தைக்கண்டு, மிகவும் மனம் வருந்தி, தமது வலக்கரத்தைப்பார்த்து, "ஏ கரமே, எனதாண்டவருக்குப் பிரீதியாகிய பொருளை நீ முன்பின் யோசியாதபடி ஏன் தொட்டனை, நீதொட்டதனாலன்றோ, அவர் அதைமாத்திரம் வெளியில் வைத்திருக்கின்றார்" என்று கோபித்து, இடக்கரத்தில் வாளைவாங்கித் தன்வலக்கரத்தை வெட்டும்படி ஓச்சினர். அப்போது சிவபெருமான் அசரீரியாய், யாவரும் கேட்கும்படி, "அன்பனே, உன் அன்பை உலகினரறிந்து உய்யும் வண்ணம் இக்கரத்தை மாத்திரம் வெளியிற்காட்டினோம், . நீ கவலையுறாதே" என்று கூறியருளி யாவருங்காண அக்கரத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டனர். அப்போது தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். அந்தர துந்துபிமுழங்கின. சிவனடியார்கள் கடலொலியும் பின்னிடும்படி அரவொலி செய்தார்கள். வரகுணதேவர் மெய்ம்மறந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினார். சிவபெருமான் வரகுணதேவர் கேட்கும்படி "அரசனே சோழனுக்கு இவ்வளநாட்டைக் கொடுத்து, நீ நமது மதுரைக்குச்செல்வாய்" என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே வரகுணதேவர் விக்கிரமச் சோழனுக்குக் காவிரிநாட்டை மீட்டுங்கொடுத்துத் திருவிடைமருதூரை விட்டுப்பிரிய மனம்வராமல் மருதவாணரைப் பலமுறை வணங்கி அரிதில் நீங்கி, பல சிவதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு மதுரைமாநகரமடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளையும் அங்கயற்கணம்மையாரையும் இடையறாமல் வணங்கிக்கொண்டு, அரசுபுரிந்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது அவருக்குச் சிவலோகத்தில் சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பம் உண்டாயிற்று. அவ்விருப்பத்தை அவர் சொக்கலிங்கப்பெருமானிடம் சொல்லிக் குறையிரத்தலும், பெருமானார் அவருக்கு அவ்விடத்திலேயே

சிவலோகக்காட்சிதந்தருளினர். வேதாகமங்கள் வடிவுகொண்டு இருபுடைநின்று வாழ்த்தவும், தும்புருநாரதர்கள் கைகளில் யாழேந்திப் பாடவும், அரம்பைமாதர் நடிக்கவும், தேவர்கள் இடங்கிடைக்காமல் ஒதுங்கியிருக்கவும், விநாயகக்கடவுளும், முருகக்கடவுளும் வீரபத்திரக் கடவுளும் ஏவினபணிசெய்து நிற்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் வாய்பொத்தி, தூசொடுக்கி, ஒருபுறம் ஒதுங்கிநின்று தங்கள் குறைகளைச் சாற்றவும், நந்திதேவரின் ஆக்ஞையின்படி சிவகணத்தலைவர்கள் வாயில்கடோறுங் காவற்செய்யவும், சித்தர், கின்னரர், கிம்புருடர், விச்சாதரர் முதலிய தேவகணங்கள் பரவாநிற்கவும், முனிவர்கள் ஆனந்தக்கூத்தாடி வேதகீதம்பாடி வணங்கவும், அவரவர்கட்குவேண்டிய வரங்களை வழங்கி, உமாதேவியார் இடப்பாகத்திலமர்ந்து புன்முறுவல்செய்ய, ஆயிரஞ்சூரியர்களென ஒளிவீசும் சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளியிருந்த வண்ணமாகச் சிவபரஞ்சுடரை வரகுணதேவர் தரிசித்து, உரைதடுமாறவும், உரோமஞ்சிலிர்ப்பவும், பரவசத்தராய் கண்கள் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சிந்த, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி வணங்கி, பலவாறுகத் தோத்திரம் செய்து நிற்ப, சிவலோகக்காட்சிமறைந்து, முன்பிருந்தவாறு, பிராட்டியுந்தாமுமாகச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருந்தனர். வரகுணதேவர் தமக்குச் சிவலோகக் காட்சிதந்தருளிய இறைவரை மீட்டும் பலவாறுகப்பாடி வணங்கி, மீண்டு தமதரண்மனையையடைந்தனர். பின்னர், பலதிருப்பணிகள் செய்துகொண்டிருந்து சிவபெருமானுடைய திருவடி நீழலையடைந்தனர்.

தேவாலயதரிசனம்.

யாவரும் நாடோறும் திருக்கோயிலிற் சென்று, சிரத்தையோடு விதிப்படி கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்தல் வேண்டும். தேவாலயதரிசனம் நாடோறுஞ் செய்தற்கு இயலாதாயின், புண்ணியகாலங்களிலேனும் தவறுமற் செய்தல்வேண்டும்.

ஆலயதரிசனஞ் செய்ய விரும்புவோர் ஆலயத்துக்குச் சமீபத்தில் உள்ள புண்ணியதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரந்தரித்து, அநுஷ்டானம் முடித்துக்கொண்டு, ஆலயத்துக்குப் போதல் வேண்டும்,

ஆலயத்துக்குப் போம்பொழுது, ஒரு பாத்திரத்திலே தேங்காய் பழம் பாக்கு வெற்றிலை முதலியவை வைத்து, அரைக்குக் கீழ்ப்படாது மேலே உயர்த்தப்பட்ட கையில் ஏந்திக்கொண்டு, போதல்வேண்டும். இவைகளுக்குப் பொருளில்லாதவர் பத்திரபுஷ்பங்களேனுங் கொண்டு போய்க் கொடுத்து வணங்கல்வேண்டும். அதுவுங் கூடாதவர் சந்நிதியிலுள்ள செத்தை முதலியவற்றைப் போக்கியேனும் வணங்கல் வேண்டும்.

திருக்கோயிலுக்குச் சமீபித்தவுடனே, திருக்கோபுரத்தை வணங்கி, இரண்டுகைகளையுஞ் சிரசிலே குவித்துக்கொண்டு உள்ளே பிரவேசித்து, பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நமஸ்காரம் பண்ணல்வேண்டும்.

ஆடவர் அட்டாங்க நமஸ்காரமும், பெண்கள் பஞ்சாங்கநமஸ்காரமும், பண்ணல்வேண்டும். திரியாங்கநமஸ்காரம் இவ்விருவருக்கும்பொது.

அட்டாங்க நமஸ்காரமாவது தலை, கையிரண்டு, செவியிரண்டு, மோவாய், புயங்களிரண்டு என்னும் எட்டுறுப்பும் நிலத்திலே தோயும்படி வணங்குதல். பஞ்சாங்க நமஸ்காரமாவது தலை, கையிரண்டு, முழந்தாளிரண்டு என்னும் ஐந்துறுப்பும் நிலத்திலே தோயும்படி வணங்குதல். திரியாங்க நமஸ்காரமாவது சிரசிலே இரண்டுகைகளையும் குவித்தல்.

நமஸ்காரம், மூன்றுதரமாயினும், ஐந்துதரமாயினும், ஏழுதரமாயினும், ஒன்பதுதரமாயினும், பன்னிரண்டுதரமாயினும், பண்ணல்வேண்டும். ஒருதரம் இருதரம் பண்ணுதல் குற்றம்.

நமஸ்காரம் பண்ணுமிடத்து, மேற்கேயாயினும் தெற்கேயாயினும் கால் நீட்டல் வேண்டும். கிழக்கேயாயினும் வடக்கேயாயினும் கால் நீட்டலாகாது.

கிழக்கேயாயினும் வடக்கேயாயினும் சிரசைவைத்து, மார்பு பூமியிலே படும்படி வலக்கையை முன்னும் இடக்கையைப் பின்னும் நேரே நீட்டிப் பின் அம்முறையேமடக்கி வலப்புயமும் இடப்புயமும் மண்ணிலேபொருந்தும்படி கைகளை அரையை நோக்கநீட்டி, வலக்காதை முன்னும் இடக்காதைப் பின்னும் மண்ணிலே பொருந்தச்செய்து, நமஸ்காரம் பண்ணல்வேண்டும்.

நமஸ்கரித்து எழுந்து கும்பிட்டு, கடவுளை மறவாத சிந்தையோடு இரண்டுகைகளையும் இருதயத்திலே குவித்துக்கொண்டு, கால்களை மெல்லவைத்துப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணல்வேண்டும்.

சிவபெருமானை மூன்றுதரமாயினும், ஐந்துதரமாயினும், ஏழுதரமாயினும், ஒன்பதுதரமாயினும், பதினைந்துதரமாயினும், இருபத்தொருதரமாயினும் பிரதக்ஷிணம் பண்ணல்வேண்டும்.

விநாயகரை ஒருதரமும், சூரியனை இரண்டுதரமும், பார்வதிதேவியாரையும் விட்டுணுவையும் நந்நான்குதரமும் பிரதக்ஷிணம் பண்ணல்வேண்டும்.

பிரதக்ஷிணம்பண்ணும் ஆவரணத்திலே தூபிநிழலேனும் துசத்தம்பநிழலேனும் இருந்தால், அந்த நிழலில் மூன்றுகூறு நீக்கி எஞ்சிய இரண்டுகூற்றினுள்ளே செல்லல்வேண்டும். கடவுள் உற்சவங்கொண்டருளும்பொழுது அந்தநிழல் இருப்பினும், நீக்காது செல்லலாம்.

அபிஷேககாலத்தில் உட்பிராகாரத்திலே பிரதக்ஷிணம் நமஸ்கார முதலானவை பண்ணலாகாது.

பிரதக்ஷிணம்பண்ணிச் சந்நிதானத்திலே நமஸ்காரஞ்செய்து, எழுந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு உள்ளேபோய், கடவுளைத் தரிசித்து, மனசிலே தியானித்து, சிரசிலும் இருதயத்திலும் அஞ்சலி செய்து, மனங்கசிந்துருக, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, ஆனந்தவருவி சொரிய இராகத்துடனே தோத்திரங்களைச் சொல்லல்வேண்டும்.

அருச்சகரைக்கொண்டு கடவுளுக்கு அருச்சனைசெய்வித்து, தேங்காய் பழமுதலியவற்றை நிவேதிப்பித்து, கர்ப்பூராராத்திரிகம் பணிமாறப்பண்ணுவித்து, அருச்சகருக்கு இயன்ற தக்ஷிணை கொடுத்தல் வேண்டும்.

கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, அவருக்குப் புறங்காட்டாது பலிபீடத்துக்கு இப்பால் வந்து, மூன்றுதரம் நமஸ்கரித்து, எழுந்து, வடக்கு நோக்கி இருந்து, கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டு, அவருடைய மந்திரத்தில் இயன்ற உருச்செபித்து, எழுந்து வீட்டுக்குப் போதல் வேண்டும்.

திருக்கோயிலிலே செய்யலாகாத குற்றங்களாவன—ஆசாரமில்லாது போதல், கால் கழுவாது போதல், சனனுசௌச மரணசௌசத்தோடு போதல், எச்சிலுமிழ்தல், மலசலங்கழித்தல், மூக்குநீர்சிந்துதல், அபானவாயு விடுதல், பாக்குவெற்றிலையுண்டல், தம்பலமுமிழ்தல், போசனபானம்பண்ணுதல், நித்திரை செய்தல், மயிர்கோதிமுடித்தல், சூதாடல், சிரசிலே வேட்டி கட்டிக்கொள்ளுதல், தோளிலே உத்தரீயமிட்டுக் கொள்ளுதல், போர்த்துக்கொள்ளுதல், சட்டையிட்டுக்கொள்ளுதல், வாகனமேறிச்செல்லுதல், குடைபிடித்துக்கொள்ளுதல், பாதரக்ஷையிட்டுக்கொள்ளுதல், உயர்ந்த தானத்திருத்தல், ஆசனத்திருத்தல், தூபிதுசத்தம்பம் பலிபீடம் விக்கிரகம் என்னும் இவைகளின் சாயையை மிதித்தல், விக்கிரகத்தையும் நிர்மாலியத்தையும் தீண்டுதல், பெண்களைத் தீண்டல், பெண்களை இச்சித்துப் பார்த்தல், ஒருதரம் இருதரம் நமஸ்கரித்தல், ஒருதரம் இருதரம் வலம் வருதல், ஓடி வலம் வருதல், கடவுளுக்கும் பலிபீடத்துக்கும் குறுக்கேபோதல், அகாலத்திலே தரிசித்தல், வீண்வார்த்தைபேசுதல், சிரித்தல், வீண்கீதம்பாடல், வீண்கீதம்கேட்டல், திருவிளக்கவியக்கண்டும் தூண்டாதொழிதல், திருவிளக்கில்லாதபோது வணங்குதல், உற்சவங்கொண்டருளும்பொழுது அங்கேயன்றி உள்ளேபோய் வணங்குதல் முதலானவைகளாம். இக்குற்றங்களுள் ஒன்றை அறியாது செய்தவர் கடவுளுடைய மந்திரத்தைச் செபிக்கின், அக்குற்றம் நீங்கும். இக்குற்றங்களை அறிந்து செய்தவர் நரகத்தில் விழுந்து வருந்துவர்; அவருக்குப் பிராயச்சித்தமில்லை.

திருக்கோயிலினுள்ளே போதற்கு யோக்கியர்களல்லாத சாதியார்கள் திருக்கோயிற் புறத்திலே பிரதக்ஷிணம்பண்ணித் திருக்கோபுரத்தை நமஸ்கரித்துக் கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்யக்கடவர்கள்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ யா ந. ஆறுமுகநாவலரவர்கள்.

நாத்திகன்கர்வபங்கம்.

சிலநாட்களுக்குமுன் சென்னைமாநகரில் வசித்துக்கொண்டிருந்த நாத்திகன் (கடவுள் இல்லையென்பவன்) ஒருவன், கடவுள்பத்திசெய்வோர்களைக் காணும்போதெல்லாம் வலிய வாதுக்கிழுத்து, கடவுளைக் காட்டச்சொல்லிப் பரிகாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவன்செய்துகொண்டிருந்த குதர்க்கத்திற்கும் தெய்வதூஷணைக்கும் அஞ்சி, கல்விமான்கள் பலர் அவனையணுகாமல், "வம்பு செறி தீங்கினர்தங் கண்ணிற தெரியாத தூரத்தே நீங்குவது நல்லோர்நெறி" என்பதற்கிணங்க, மறைந்து செல்வாராயினர். அதனால் அவன் அவர்கள் தன்னுடன் வாது செய்யச் சத்தியற்று அவ்வாறு செல்வதாகத் தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டு, மிகவும் இறுமாப்படைந்திருந்தான். ஒருநாள், நூலாராய்ச்சியொருசிறிதுமில்லாத ஆத்திகன் (கடவுள் உண்டு என்போன்) ஒருவன் கோயிலுக்குப் போவதைக் கண்டு, அவனை வழிமறித்து, கடவுளைக் காட்டச்சொல்லி வாதாடினன். அவ்வாத்திகன் அவனைப்பார்த்து "ஐயா, நீர் தயைசெய்து எனக்கு உம்முடைய வீட்டை முன்னே காட்டும். நான் பிறகு உமக்குக் கடவுளைக்காட்டுகின்றேன்" என்றான். நாத்திகன் "அப்படியா; மெத்தச்சந்தோஷம்; வாரும்," என்றுசொல்லி அவனைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச்சென்று "இதுதான்என்வீடு" என்று காட்டினன். ஆத்திகன் அவ்வீட்டிலிருந்தவர்களைச்சுட்டி, "இவர்கள்யாவர்?" என்றான். நாத்திகன் அவர்களை ஒவ்வொருவராகச் சுட்டிக்காட்டி, இவர் என்பிதா, இவள் என்மனைவி, இவர்கள் என் குழந்தைகள்" என்றான். ஆத்திகன் "ஐயா, இவர் உம்முடைய பிதாவென்றும், இவர்கள் உம்முடைய குழந்தைகள் என்றும் எப்படி யறிந்துகொண்டீர்? உம்முடைய தாய் இவருக்கே உம்மைப்பெற்றாள் என்றும், உம்முடைய மனைவி உமக்கே இக்குழந்தைகளை ஈன்றாள் எனவும் நீர் எப்படி அறிந்துகொண்டீர். இவ்விரகசியத்தை நீர் அறிந்துகொண்ட விதத்தை எனக்குத் தயைசெய்து தெரிவியும்" என்றான். நாத்திகன் யாதொருபதிலும் சொல்லமாட்டாமல், வெட்கமடைந்து மௌனமாய் நின்றான். அதை ஆத்திகன் அறிந்து, "ஐயா, இவ்வொருசனனத்தில் பெற்ற பிதாவை யறியமாட்டாத நீர், பலசனனங்களில் பலகோடி உயிர்களுக்குத் தாயுந் தந்தையுமாயிருக்குங் கடவுளை எவ்வாறு அறிவீர்?" என்றான். அதுமுதல் நாத்திகன் குதர்க்கமும் தெய்வதூஷணமும் செய்வதை யொழித்துவிட்டான்.